

**PRAVO NA ISPLATU RAZLIKE IZMEĐU GARANTOVANE ZARADE I ZARADE PO
KOLEKTIVNOM UGOVORU****Zakon o radnim odnosima****član 65**

Obaveze poslodavca

Sentenca:

Da bi poslodavac uopšte imao pravo da uskrati pravo radniku na isplatu zarade po kolektivnom ugovoru usled poremećaja u poslovanju kao prethodni uslov za ostvarenje ovog prava, on mora doneti odgovarajuću odluku o isplati garantovane zarade u propisanom postupku i sa obrazloženjem u skladu sa zakonom.

Iz obrazloženja:

"Predmet tužbenog zahteva je potraživanje zatezne kamate na glavnicu razlike između garantovane zarade i odgovarajuće zarade po kolektivnom ugovoru za period od 1.4.1995. godine do 31.7.1999. godine.

Prvostepeni sud je ocenom izvedenih dokaza našao da su tužioci u spornom periodu bili zaposleni kod tuženog i da im za vreme provedeno u radnom odnosu nesporno pripada odgovarajuća zarada u skladu sa zakonom i kolektivnim ugovorom, te da je tuženi u periodu na koji se odnosi potraživanje tužilaca zaposlenim isplaćivao garantovane zarade iz razloga što je kod tuženog postojao poremećaj u poslovanju sve do otvaranja postupka stečaja, tako da tuženi do tog trenutka nije imao obavezu da isplaćuje razliku između garantovane zarade i zarade po kolektivnom ugovoru, jer takva obaveza nije dospela sve do otvaranja postupka stečaja, prema odredbi člana 67. Zakona o stečajnom postupku.

Dajući razloge za svoju odluku, prvostepeni sud je naveo da je kod tuženog, (čiji je račun bio još od 1996. godine blokirao što je dovelo do otvaranja stečajnog postupka), evidentno postojao poremećaj u poslovanju koji je doveo do toga da tuženi nije mogao da isplaćuje zaposlenima zaradu po kolektivnom ugovoru, te da je tuženi u toku postupka dostavio odluke o isplati garantovanih zarada zbog poremećaja u poslovanju u periodu od 1997. do 1999. godine, iako je taj poremećaj po nalaženju prvostepenog suda nesumnjivo postojao i ranije s obzirom na iznete razloge, tako da shodno tome tužiocima ne pripada pravo na obračunatu kamatu, shodno odredbi člana 277. Zakona o obligacionim odnosima, s obzirom da je obaveza tuženog za isplatom razlike zarade dospela danom otvaranja postupka stečaja, a ne i ranije, kako su to tužioci tužbom zahtevali.

Suštinsko pitanje za pravilno razrešenje spornog odnosa parničnih stranaka svodi se na to da li je isplata minimalnih - garantovanih zarada vršena na osnovu odluke tuženog o isplati garantovanih zarada donetoj u odgovarajućem postupku, u skladu sa odredbom člana 65. Zakona o radnim odnosima ("Sl. glasnik RS", br. 39/96 i 55/96), pri čemu je bitno navesti da sama činjenica postojanja poremećaja u poslovanju tuženog kao poslodavca nije dovoljna za nastanak prava tuženog da radnicima isplati manje zarade od odgovarajuće zarade po kolektivnom ugovoru.

Da bi poslodavac uopšte imao pravo da uskrati pravo radniku na isplatu zarade po kolektivnom ugovoru usled poremećaja u poslovanju kao prethodni uslov za ostvarenje ovog prava, on mora doneti odgovarajuću odluku o isplati garantovane zarade u propisanom postupku i sa obrazloženjem u skladu sa zakonom.

Kod nepostojanja takvih odluka dospelost potraživanja po osnovu neisplaćene razlike u zaradi se ne vezuje za momenat pokretanja postupka stečaja već za istek meseca u kome je trebalo izvršiti isplatu.

U svetlu ovih okolnosti, bez značaja na ostvarenje prava tužioca je činjenica da li je kod tuženog došlo do poremećaja u poslovanju, koju je pogrešno prvostepeni sud uzeo kao bitnu za odluku o tužbenom zahtevu. Dakle, poslodavac je u takvoj situaciji bio dužan da ispoštuje odgovarajuću proceduru u pogledu prava poslodavca da uskrati isplatu zarada po kolektivnom ugovoru i to za celokupan sporni period.

Iz izloženog, a na osnovu člana 380. stav 1. tačka 1) Zakona o parničnom postupku, odlučeno je kao u izreci."

(Presuda Privrednog apelacionog suda, Pž. 4450/2010 od 28.10.2010 godine - Sudska praksa privrednih sudova - Bilten br. 1/2011)